

Наталія ГАНДЗЮК

КОХАННЯ —
НЕПЕРЕМОЖНА СИЛА
ЛІРИЧНА ДРАМА
в поезіях

“Лисаний Камінь”

Косів
2014

ББК 84.4 УКР6

Г 19

Гандзюк Н.Б.

Г 19 **Кохання — непереможна сила.** В поезіях/Гандзюк – Косів: Писаний Камінь, 2014 – 70 с.

ISBN 978-966-8519-83-3

Свій перший вірш «Про що співають сніжинки» юна поетеса написала у десять років, навчаючись у першому класі Снятинської гімназії. Потім з'явилися інші вірші.

І ось на папір лягли рядки ліричної драми «Кохання — непереможна сила». З першого вірша видно, що поетеса пережила душевне переживання — своє перше кохання. Хто вперше закохувався, той пам'ятає цю мить усе життя. Хоч не всі знають, що перша любов майже завжди нещаслива, але гартує серце для майбутнього щасливого життя. Не кожному дано це все викласти на папері.

Для широкого кола шанувальників художнього слова.

ББК 84.4 УКР6

ISBN 978-966-8519-83-3

© Н.Б. Гандзюк, 2014

© Видавництво

«Писаний Камінь», 2014

ЧАСТИНА ПЕРША

ЛІРИЧНІ ЕТЮДИ

ПРО ЩО СПІВАЮТЬ СНІЖИНКИ

Надворі було гарно й затишно. Під ногами рипів білий сніжок, а з неба падали пухнасті сніжинки. Це матінка-зима змахнула своїм білим крилом, і вони дружно закружляли в таночку. Танцюючи, наспівували ніжну пісеньку:

Ми малесенькі сніжинки
І літаєм, як пушинки,
Килим білий простилаєм,
Землю снігом покриваєм.

Це сніжинки співали про те, як вони люблять сідати на землю, на гілля дерев, на дахи будинків... Пісеньку закінчили такими словами:

Найкращая матусенька —
Це зимонька-зима,
На світі цьому білому
Вона у нас одна.

В таночку ми кружляємо
І вабим дітвору,
Дорослих закликаємо
Пограти в нашу гру.

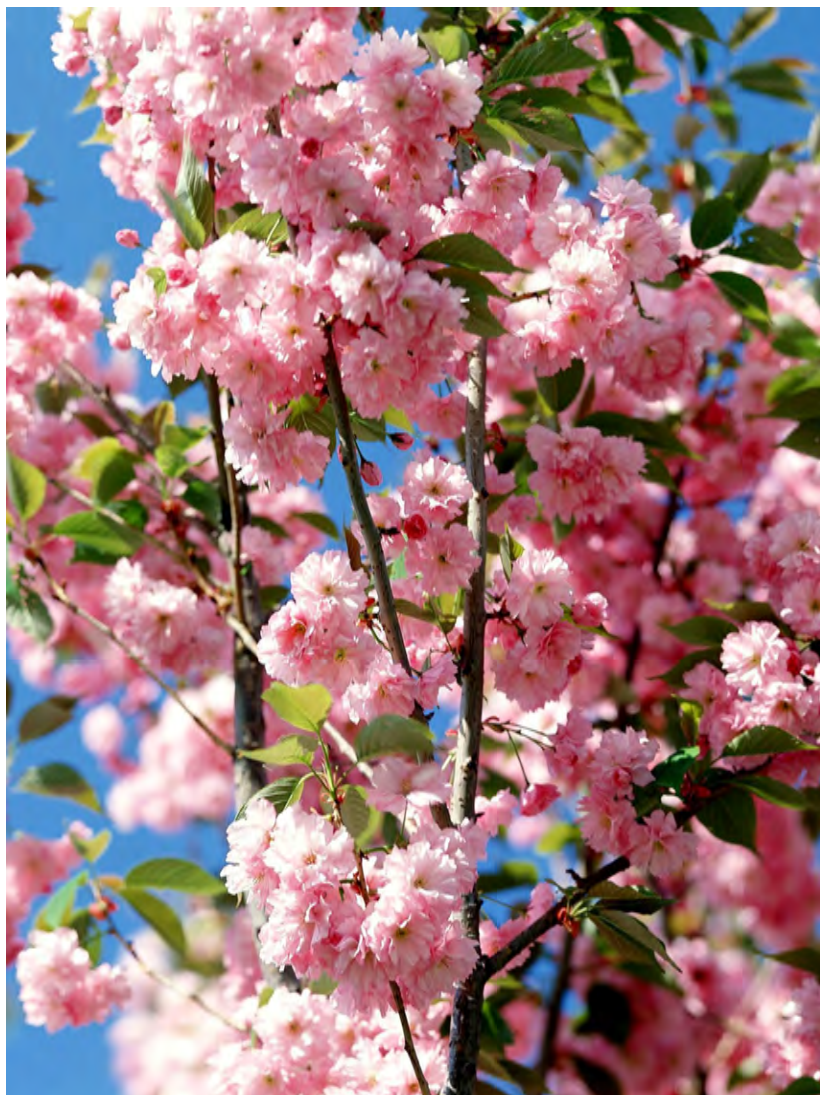
Бо скоро прийде сонечко,
Загляне у віконечко,
І ми, малі сніжиночки,
Перейдем у росиночки.

Після цього сніжки тихо лягли на землю, а я засумувала. Розлучатися з ними зовсім не хотілося.

Вісник «Освіта й «Просвіта»

Травень 2001 рік.

(І клас)

ВЕСНА

Прийшла весна, завітчана квітками,
Перлинами пташиних голосів.
Букет барвистий, пишний і духмяний
Несе вона землі у всій красі.

Вітри розповідають свою казку,
Трава росте, всміхається, шумить,
І сонце людям посилає ласку,
Голубить нас, цілує і п'янить.

Не може вгамуватись бистра річка,
Замріяно у синю даль біжить.
Шепочеться з дубком про щось смерічка,
І в серці радість піснею бринить.

*Вісник «Кленові листки».
Снятинська ЗОШ №1
ім. В. Стефаника. 2004 рік
(8-а клас)*

МАМА

Мама — найкраще слово,
Легідне, рідне, святе.
Мама від першого дня і до скону
Ніжність тобі віддає.

Мама тебе приголубить,
Серцем, душею зігріє.
Мама тебе завжди любить,
Щиро і вірно порадити вміє.

Споконвіків шануєм матір.
Вона — родини оберіг.
Вона, як сонце, світить в хаті,
На всі літа, на цілий вік.

*Вісник «Кленові листки».
Снятинська ЗОШ №1
ім. В. Стефаника 2004 рік
(8-а клас)*

КОХАННЯ

Кохання — це непереможна сила
Воно неначе стежка, якою ти ідеш.
В кохання, наче в птаха, великі білі крила,
І рано або пізно його ти віднайдеш.

Якщо у твоєму серці є місце вірі й правді,
Якщо твої думки — це щирість й доброта,
Тоді твоє кохання є справжнім, і насправді
Воно не має меж, воно немов весна.

Але якщо у серці злоба і образи,
Якщо у твоїх мріях лиш помста й пустота,
Тоді така людина не здатна покохати,
І їй вже не відчуть кохання і тепла.

Його ми відчуваєм і стрічаєм часто,
Хоч і не завжди кохання бережем.
Лиш пам'ятаймо завжди: кохати — це прекрасно,
До того часу, допоки ми живем.

*Вісник «Кленові листки»
Снятинська ЗОШ №1 ім. В. Стефаника. 2005 рік
(10-а клас)*

НІЧ

Ніч захопила все місто,
Взяла в полон мої мрії.
Зорі, неначе намисто,
Схожі на очі яснії.

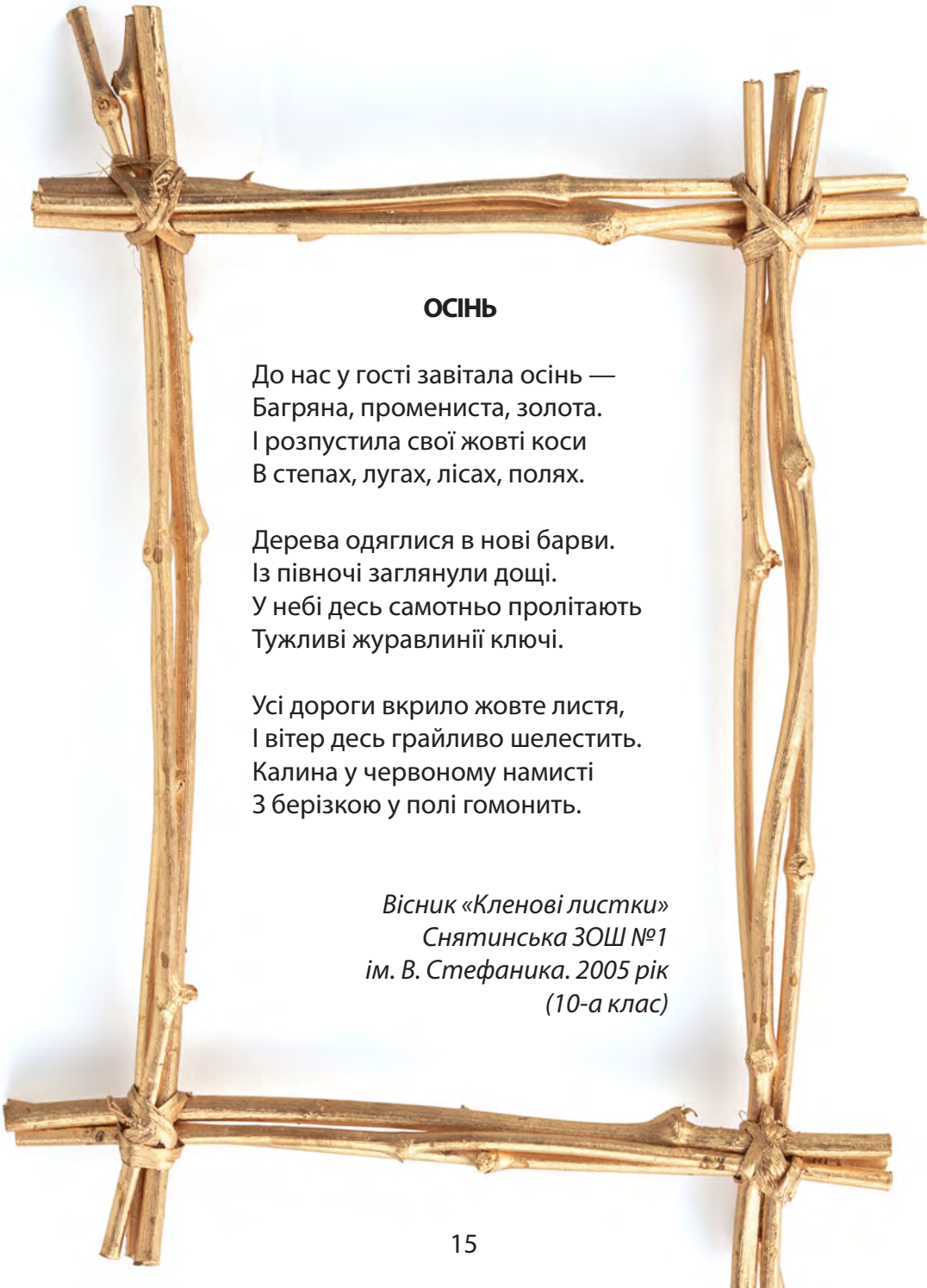
Вітер гуляє у небі,
Пісню співає сумну.
Думаю я лиш про тебе,
В думці до тебе лечу.

Згадую наше минуле,
Казкою було життя.
Літо давно промайнуло,
Знову без тебе одна.

Може і ти десь згадаєш
Ті почуття й наші сни.
Знову мене покохаєш
Й разом ми будем завжди.

*Вісник «Кленові листки»
Снятинська ЗОШ №1
ім. В. Стефаника. 2005 рік
(10-а клас)*

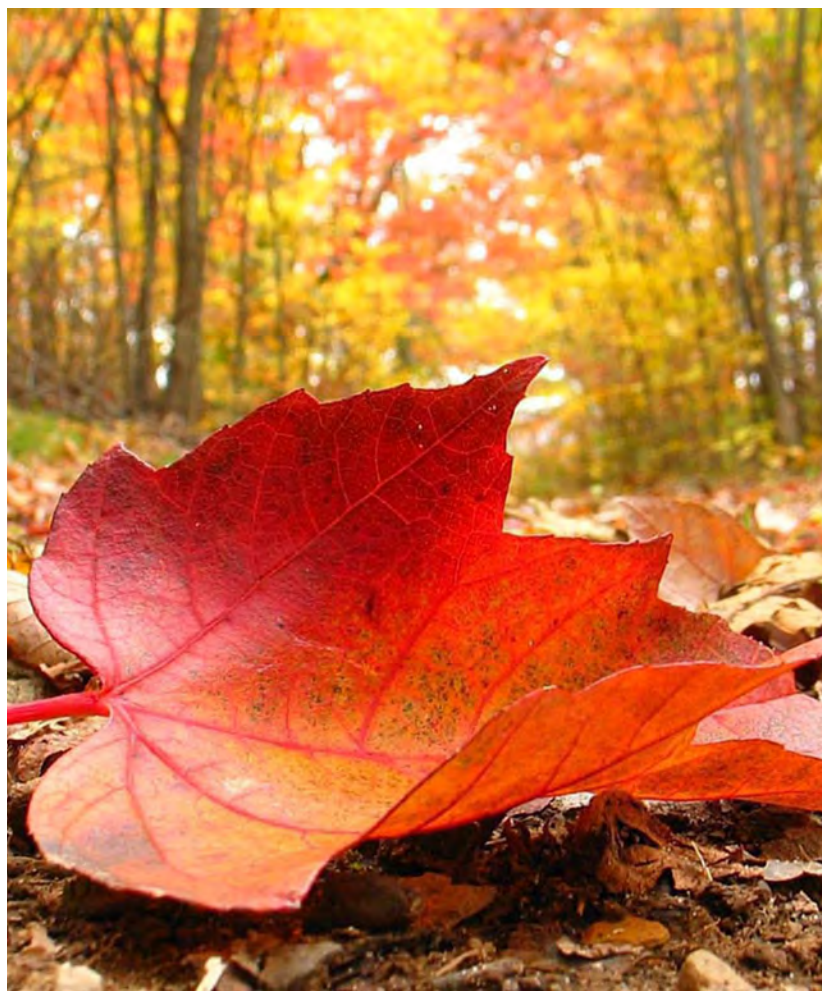
ОСІНЬ

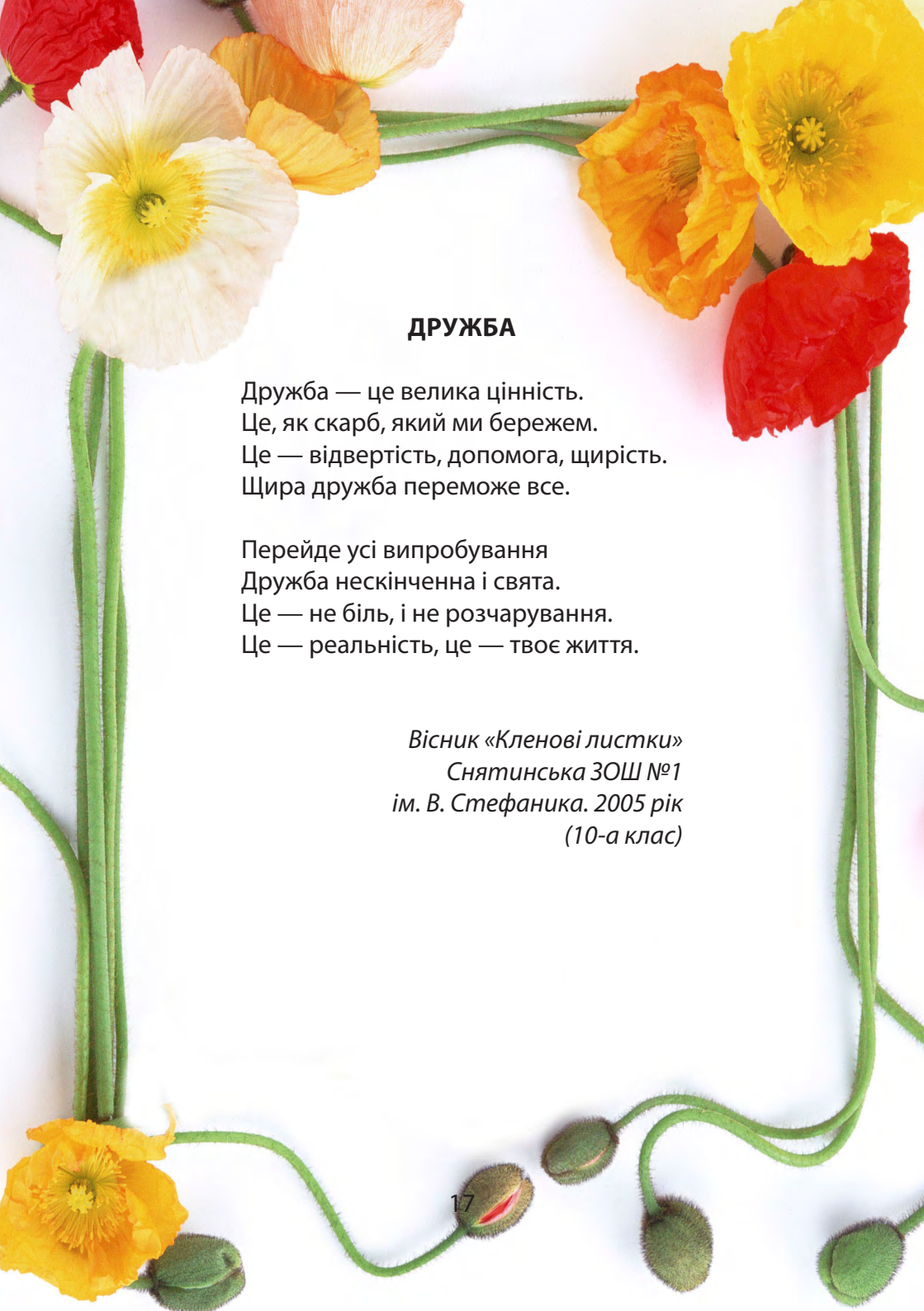
До нас у гості завітала осінь —
Багряна, промениста, золота.
І розпустила свої жовті коси
В степах, лугах, лісах, полях.

Дерева одяглися в нові барви.
Із півночі заглянули дощі.
У небі десь самотньо пролітають
Тужливі журавлині ключі.

Усі дороги вкрило жовте листя,
І вітер десь грайливо шелестить.
Калина у червоному намисті
З берізкою у полі гомонить.

*Вісник «Кленові листки»
Снятинська ЗОШ №1
ім. В. Стефаника. 2005 рік
(10-а клас)*

ДРУЖБА

Дружба — це велика цінність.
Це, як скарб, який ми бережем.
Це — відвертість, допомога, щирість.
Щира дружба переможе все.

Перейде усі випробування
Дружба нескінченна і свята.
Це — не біль, і не розчарування.
Це — реальність, це — твоє життя.

*Вісник «Кленові листки»
Снятинська ЗОШ №1
ім. В. Стефаника. 2005 рік
(10-а клас)*

ЧАСТИНА ДРУГА

*КОХАННЯ —
НЕПЕРЕМОЖНА СИЛА*

ЛІРИЧНА ДРАМА

ЗАБУДЬ

Забудь ту мить, яку тобі я дала.
Забудь слова, які раніше я сказала.
Забудь той день, коли з тобою ми зустрілись,
Коли у очі один одному дивились.

Не згадуй ту любов, бо то омана.
У серці залишилась одна рана.
Коханню там дороги вже немає,
Та спогади в уяві ще палають.

Я знаю, ти полюбиш скоро іншу,
Та в думці твоє фото я повішу,
Й на крилах теплих сумнівів порину,
І заспіваю сумну пісню солов'їну.

Ця пісня буде сповнена журбою.
Та ти забудь, що я сумую за тобою.
Забудь мене, забудь, що я на світі,
І згадуй лиш при зоряному світлі.

ЗРАДЛИВЕ КОХАННЯ

Коханий мій, чому все так склалось?
Чому так мало бачу я тебе?
Життя моє без тебе обірвалось,
Й загинуло для мене все живе.

Ти з іншою радієш і смієшся,
Не бачиш мого болю, моїх сліз.
Я знаю, ти до мене не вернешся.
Коханням цим лиш смуток ти приніс.

Любов моя і досі не згасає,
Душа ридає, мучиться, болить.
Високе почуття у ній палає,
Й ніхто його не зможе загасить.

A decorative border of colorful poppies (red, yellow, and white) with green stems and leaves, framing the text on a white background.

ЛУНА

В лунном свете я сижу перед окошком,
И смотрю на небо звездное вдали.
Ты, наверное, давно забыл о прошлом,
А мою любовь оставил позади.

Лунный свет согреет мое сердце,
И забуду я тепло твоей руки,
Кто б сказал, что мы не будем вместе?
Усыпили б мы минуты той любви.

БІЛЬ МИНУЛОГО

Знову біль дає про себе знати,
Знову прохолодно на душі.
Та про це тобі ніколи не дізнатись,
Не відчути все це на собі.

Ти одне, а я — це зовсім інше,
І зійтись нам знов не пощастить.
Ми — як два світи, ми зовсім різні,
Тож забудемо минуле назавжди.

І хоча тебе я не побачу
Й не почую більше ніжних слів твоїх,
Пам'ятай, я все тобі пробачу
І залишуся з тобою назавжди.

ТІ, ЩО ПОКОХАЛИ В САМОТІ...

Світ наповнений історій про кохання,
Й про одну таку я розповім.
Це про пару, що завжди кохала,
Та судилось їм двом розійтись.

Все було чудово, все прекрасно,
Кожен жив собі своїм життям.
Не було ні горя, ні образи,
Спокій керував їх майбуттям.

Але все змінила одна зустріч,
Один погляд, одне слово, один жест.
Їхній світ немов перевернувся,
Появився новий інтерес.

Все набуло іншого формату,
Все здалося другим і чужим.
Лиш на тихій вулиці стояли,
Ті, що покохали назавжди.

Все здавалося чарівним,
Та завадила розмові темна ніч.
І вони навіки розлучились,
Згадуючи погляди свої.

Ось і знов залишилися самими,
Розійшлись у різні сторони світів.
І тому історію назвали:
«Ті, що покохали в самоті...»

ІЛЮЗІЯ

Як завжди йду повільною ходою,
А думка в голові лише одна:
Як хочеться зустрітися з тобою,
І знов почути лагідні слова.

Але згадаю, що вже нас немає,
Є тільки ти один, і я одна,
І знову туга в серці наростає,
Це все ілюзія — це все слова.

А я все йду повільною ходою
І згадую, що було і що є.
У серці лиш з надією одною
Останній раз побачити тебе.

ІНША

Колись з тобою були одним цілим,
Ділили радість, горе і журбу.
З тобою нізачо б не розлучились,
Та ти покинув щастя і усе забув.

Коли? За що? Чому це все змінилось?
Навіщо ти для іншої живеш?
Навіщо двері серця відкриваєш,
І відкриваєш те, що бережеш?

Я знаю, що ти мене не любиш,
Але лишень одне тебе прошу,
Не забувай, що я ще повернуся,
Не забувай, що я тебе люблю.

І все-таки, якщо все буде добре,
Якщо та інша — це твоя любов.
Тоді я вам бажаю щастя,
І постараюсь покохати знов.

ВІДПОВІДЬ

Чому нам довелось зустрітись?
Навіщо ми з тобою розійшлись?
Чому тебе я полюбила?
За що мене ти розлюбив?

Ці всі питання згадую щоденно,
Та відповідь на них вже не знайти.
Вона, як загадка, вона — далека,
Захована й забута навіки.

ГОРДИСТЬ

Ти згадай історію кохання,
Ту, що пережили ми удвох.
Тихий біль, смутне розчарування,
Стукіт серця, дотик і любов.

Через світ ішли ми вдвох за руки,
Промінь серця грів наші серця.
Та, на жаль, в життя ввірвалась мука,
Гордість перейшла обом нам шлях.

І тоді не стало в небі сонця,
Тільки дощ нагадував про те,
Що розбила наші мрії гордість,
Й вже ніхто від неї не втече.

І якщо мене ти все ще любиш,
То кохання переможе всіх і все.
Тож давай образи всі забудем
І удвох почнем життя нове.

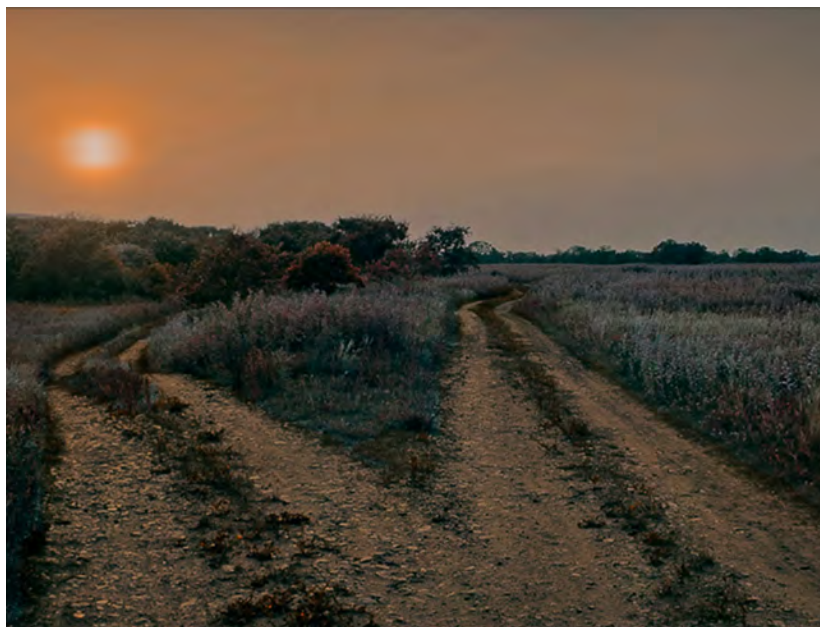

СОН

Приходит сон, уходять все страданья,
Поет душа, и блещут воспоминанья.
Стихает боль, сбываются все встречи,
И полночь зажигает свои свечи.

Темнеет ночь, луна меняет краски,
И слышен звон, но он звучит напрасно.
Мои мечты парят под светлым небом,
И воздух пахнет теплым свежим летом.

Но солнце вновь поднимется над всеми,
И я опять проснусь в своей постели.
И в прошлом все останется навеки,
Храня в своей душе осколки света.

ДОРОГА

Без кінця шукала я дорогу,
Де вирують почуття і тане лід.
Там колись зустрілись ми з тобою,
Безліч слів сказали ми тоді.

Присяглись удвох кохати вічно,
Вгамувати цю любов ми не змогли.
Й панувало в моєму серці тепле літо,
Та зима прийшла, а з нею і сніги...

Час летів, все змінював довкола,
Разом з тим змінив і нас обох.
Та любов, мов ніжна колиска,
Забирала нас у вічний свій полон.

...На губах відчувся поцілунок,
Голос твій порушив тишину.
І мені цю мить ти дав, як подарунок,
І тихенько прошепотів: «Тебе люблю!»

Та, на жаль, нам долю не спинити,
І майбутнє у минуле не вернеш,
І любові час так скоро не згубити,
Доки любиш, доти ти живеш.

НАДІЯ

Сьогодні ми побачимося знову,
В цей день для нас співали всі птахи.
І довго ми вели свою розмову,
Допоки всі не стихли голоси.

Тоді ми дружно взялися за руки,
Коли на небі місяць вигравав.
Та зорі віщували довгі муки,
І з кожним часом ранок наставав.

Почався день, все зникло і забулось,
Нам знову довелося розійтись.
І тільки вдалині тихенько чулось
Таємний шепіт і казкові сни.

Я знаю, це була всього лиш мрія.
Можливо, десь і ти це уявиш.
Бо в серці завжди житиме надія
І спогад, як з тобою ми зішлись.

ФОТО

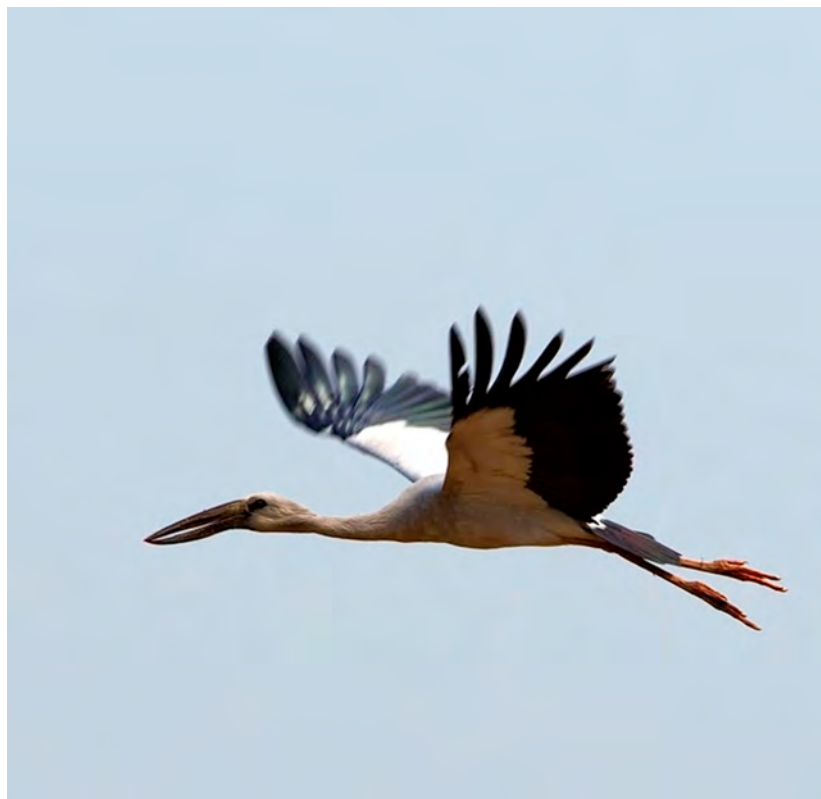
Знов беру знайоме фото в руки,
Знову дивлюсь я на спокійний стан,
Знову обпікаю свої губи
Твоїм ніжним, лагідним ім'ям.

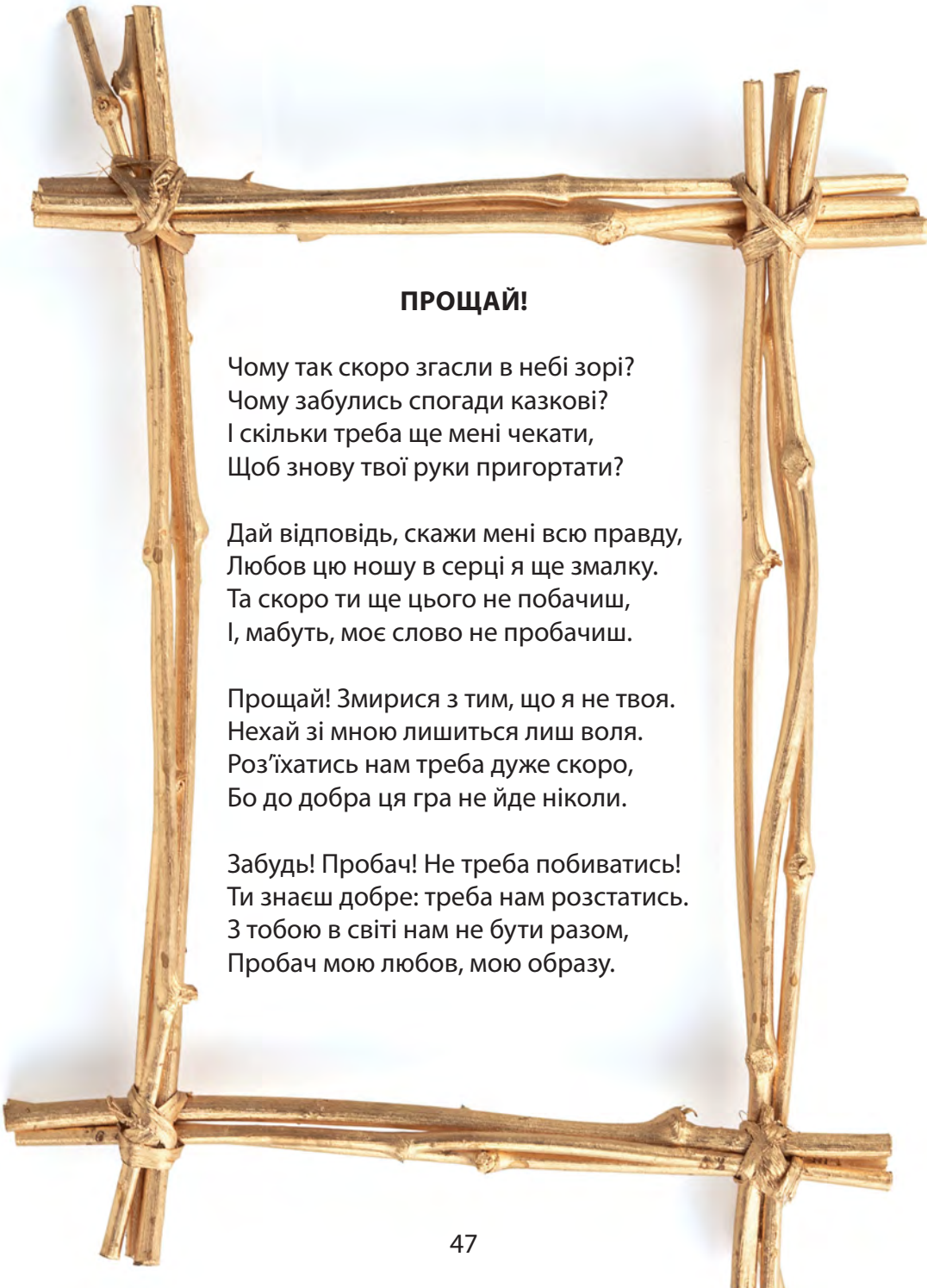
Знаю точно, ти вже не зі мною,
Не мені всміхаєшся в цей час.
Хочеться заплакати від болю,
Бо мій спокій у пільмі погас.

І я згадую ту мить, коли ти зрадив
Наші почуття і наші сни.
Та цьому із нас ніхто вже не зарадить,
Човен щастя вже давно відплив.

Разом з ним відплили мої мрії,
Ті думки, які в мені жили.
Й догорів вже до кінця вогонь надії,
Й моє серце темні хмари затягли.

Ось і все, прийшов кінець любові,
Відійшла вона в минуле, в далечінь.
Відійшли із нею й спогади казкові
І, на жаль, від них залишилась лиш тінь.

ПРОЩАЙ!

Чому так скоро згасли в небі зорі?
Чому забулись спогади казкові?
І скільки треба ще мені чекати,
Щоб знову твої руки пригортати?

Дай відповідь, скажи мені всю правду,
Любов цю ношу в серці я ще змалку.
Та скоро ти ще цього не побачиш,
І, мабуть, моє слово не пробачиш.

Прощай! Змирися з тим, що я не твоя.
Нехай зі мною лишиться лиш воля.
Роз'їхатись нам треба дуже скоро,
Бо до добра ця гра не йде ніколи.

Забудь! Пробач! Не треба побиватись!
Ти знаєш добре: треба нам розстатись.
З тобою в світі нам не бути разом,
Пробач мою любов, мою образу.

ВЕЛИЧНЕ СЛОВО

Ти знаєш розділяють нас дороги,
Тобі до мене сотні миль іти.
Для мене вже немає перешкоди,
Щоб серце у пільмі твоє знайти.

Його знайду, зігрію, приласкаю,
Залишу там навіки теплий слід.
І через рік з любов'ю пригадаю,
Як сум твій розтопився, наче лід.

Обличчя твоє сміхом заіскрилось,
В очах вбачались радощі життя.
Душа яскравим світлом засвітилась,
Думки твої летіли в майбуття.

Надіюсь в твоєму серці не погасне
Веселе почуття й прекрасний сон,
Бо в ньому проживає дуже ясне
І величне слово з назвою — любов.

НЕПРОХАНИЙ ГІСТЬ

У серце моє ти приходиш непроханим гостем,
Палкі почуття розмивають холодні дощі.
Ти словом своїм неприємним, жорстоким і гострим,
Бездню образи залишив у душі.

Невже не судилось нам бути у горі і щасті?
Невже не побачу я лагідних, добрих очей?
В дорозі кохання судилось обом нам упасти,
Любов ми розбили, і щастя розбите ущент.

Ось знову крокую життям я сама із собою,
І полум'я в серці палає і душу ятрить.
Щасливі хвилини, пов'язані тільки з тобою,
І лиш за тобою любов моя птахом летить.

ЗАБУТИЙ

Ти часто приходиш до мене у снах,
Загублений в серці, забутий в думках.
Не варто старатись вернутись назад,
Бо наше минуле накрив листопад.

Й хоча ще в уяві не згасла свіча,
Тих спогадів теплих яскрава зоря,
Вони не повернуть отих почуттів,
Любов нашу вітер заніс в далечінь.

Ти шелестом трав розбудив в мені знов
Ту вічну іскру, нашу вірну любов.
Ти поглядом теплим мене повернув
У казку пісень, у квітучу весну.

Але ті слова, що дзвеніли в устах,
Навіяли смуток, навіяли страх.
Я знову згадала, що ти лише в снах,
Загублений в серці, забутий в думках.

ЖИТТЯ БЕЗ ТЕБЕ

Ось знову я прощаюся з весною
Я знову залишаюся одна.
Душа моя живе лише з тобою,
Немає мені спокою навіть у віснах.

Ті миті, що ми разом пережили,
Замкну в своєму серці назавжди.
Щасливі дні давно рікою сплили,
Залишивши лиш спогади сумні.

Ну що ж, твою любов я відпускаю,
Яку я цінувала й берегла.
Життя сторінку чисту починаю...
І знову бачу я твоє ім'я.

ТИ ПІШОВ

Я не знаю чому, я не знаю коли,
Я не знаю навіщо так сталося.
Не почую від тебе я лагідних слів,
Ми навіки з тобою розстались.

Ти залишив на пам'ять лиш слово "прощай",
Моє серце забрав ти з собою.
Ти пішов, ти забув наші дні, ну й нехай,
Я не буду вже більше з тобою.

Я забуду ті очі і губи твої,
Які ніжність мені дарували.
Та я знаю, що прийдеш до мене у сні,
І я знову щасливою стану.

Та, проснувшись, побачу, що поруч лиш тінь,
І згадаю, що ти вже далеко.
І я знову дивитимусь в ту далечінь,
Де земля доторкається неба.

Я С ТОБОЙ

Я падаю в сумерки вниз головой
И разные мысли кружатся толпой.
Сбиваются в кучу, летят напролом,
Меня согревая мгновенно теплом.

А все потому, что все мысли с тобой.
Они никогда не вернутся домой.
Они ведь шагают, как тень, за тобой,
И в радости, в горе, как моря прибой.

И если поднимешь ты к небу глаза,
Возможно, увидишь какая гроза,
Гроза из любви и моей теплоты
Обрушится с неба на плечи твои.

Все время я буду тебя согревать,
Никто не посмеет мне помешать.
Я буду, как ангел — беречь от невзгод,
Я буду страной, где все время везет.

Я стану водой, чтоб дарить тебе жизнь.
Я временем стану — тебя чтоб хранить.
Я буду повсюду, и в свете, и в тьме,
Лишь только чтоб ты не забыл обо мне.

СПАСИБО, ДРУГ

Спасибо, друг, что ты у меня есть!
Спасибо, что ты рядом, за поддержку.
За то, что можешь просто рядом сесть
И рассмешить то шуткой, то насмешкой.

Я говорю тебе спасибо за слова,
То нежные, то дерзкие порою.
За то, что ты не смотришь свысока,
Когда шучу и насмехаюсь над тобою.

Спасибо за тепло, за доброту,
За то, что даришь их ты бескорыстно.
За то, что заполняешь пустоту,
Спасибо, что читаешь мои мысли.

За уваженье я тебя благодарю,
Что не обидишь и не дашь в обиду.
За это, друг, тебя я и ценю,
Что не теряешь жизнь мою из виду.

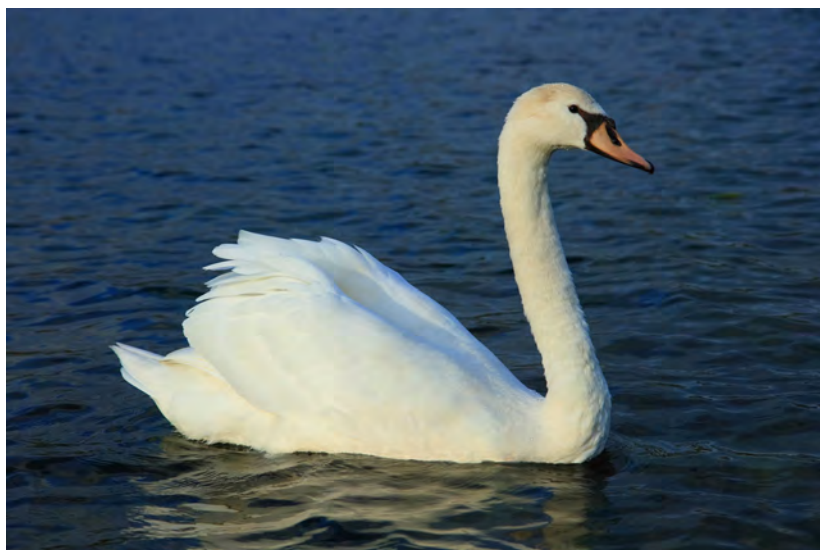

БЕЗСОННІ НОЧІ

Без жодних слів, без докорів сумління,
В глухий колодязь моїх почуттів,
Я вкину твоє серце, щоб прозріння
Осяяло темницю твоїх снів.

Щоб ти згадав, як радісно сміялись,
Щоб пристрасть розбудила тебе знов.
І очі янтарем переливались,
Ті очі, в яких сяяла любов.

Я б все віддала, лиш би повернути
Безсонні ночі й ніжності слова.
Й згори на дно усе перевернути,
Лиш би забути те, що я одна.

ОДИНОЧЕСТВО

Вы знаете, как пахнет одиночество?
Не знаете? А я вам расскажу...
Оно витает в воздухе, настойчиво
Стучится каждый день в мою судьбу.

Когда я среди ночи просыпаюсь,
Пугая своим криком пустоту.
Со мной одновременно просыпается,
То чувство, от которого бегу.

Оно не отпускает, ни преследует,
Спускаясь по стенам в хоромы сна,
Оно и не со мной, но одновременно,
Идет по моей жизни не спеша.

Вы знаете, как пахнет одиночество?
Наверно, слабо тлеющей мечтой,
Которая под звуки грустной музыки
Скрывается под желтую листвою.

ЕПІЛОГ

Я запитую в себе: «Де знаходишся ти?
Як живеш, як ти мрієш, сумуєш?
Може, зараз ти спиш й бачиш радісні сни?
І в тих снах ти мене зустрічаєш?»

А, може, й не згадуєш більше мене.
Мабуть, думаєш зараз про іншу.
Й далеке минуле метіль замете,
І тебе я навікізалишу.

Пройде час, як раніше зустрінемось ми
І згадаєм минуле кохання.
Але наші шляхи ведуть в різні світи,
Й це побачення буде останнім.

ЗМІСТ

ПРО ЩО СПІВАЮТЬ СНІЖИНКИ.....	5
ВЕСНА	7
МАМА.....	9
КОХАННЯ	11
НІЧ	13
ОСІНЬ	15
ДРУЖБА	17
ЗАБУДЬ.....	21
ЗРАДЛИВЕ КОХАННЯ	23
ЛУНА	25
БІЛЬ МИНУЛОГО	27
ТІ, ЩО ПОКОХАЛИ В САМОТІ... ..	29
ІЛЮЗІЯ	31
ІНША	33
ВІДПОВІДЬ	35
ГОРДІСТЬ.....	37
СОН	39
ДОРОГА.....	41
НАДІЯ	43
ФОТО	45
ПРОЩАЙ!	47
ВЕЛИЧНЕ СЛОВО	49
НЕПРОХАНИЙ ГІСТЬ.....	51
ЗАБУВ.....	53
ЖИТТЯ БЕЗ ТЕБЕ.....	55
ТИ ПІШОВ.....	57
Я С ТОБОЙ	59
СПАСИБО, ДРУГ	61
БЕЗСОННІ НОЧІ	63
ОДИНОЧЕСТВО	65
ЕПІЛОГ.....	67

ББК 84.4 УКР6

Г 19

Гандзюк Н.Б.

Г 19 **Кохання — непереможна сила.** В поезіях/Гандзюк – Косів: Писаний Камінь, 2014 – 70 с.

ISBN 978-966-8519-83-3

Свій перший вірш «Про що співають сніжинки» юна поетеса написала у десять років, навчаючись у першому класі Снятинської гімназії. Потім з'явилися ще декілька віршів.

І ось на папір лягли рядки ліричної драми «Кохання — непереможна сила». З першого вірша видно, що поетеса пережила душевну травму — своє перше кохання. Хто вперше закохувався, той пам'ятає цю мить усе життя. Хоч не всі знають, що перша любов майже завжди нещаслива, але гартує серце для майбутнього щасливого життя. Не кожному дано це все викласти на папері.

Для широкого кола шанувальників художнього слова.

ББК 84.4 УКР6

ISBN 978-966-8519-83-3

© Н.Б. Гандзюк, 2014

© Видавництво

«Писаний Камінь», 2014

ГАНДЗЮК Наталя Богданівна

КОХАННЯ — НЕПЕРЕМОЖНА СИЛА

ЛІРИЧНА ДРАМА

в поезіях

“Писаний Камінь”

Косів

2014

Комп'ютерний дизайн

Віталія Стефурака

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 10

Івано-Франківська обл., м. Косів

вул. Незалежності, 28

тел-факс: 2-24-91

E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 21.04.14. Формат 60х84\16. Папір офсетний.

Друк офсетний. Умов. друк. арк. 4,07. Обл.-вид. арк. 0,18.

Тираж 200 прим. Замовне 387.